

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר: (ק"מ ב' סו)

טוב להגיד ולשיר נַחַם נַחַם נַחַם נַחַם מאומן לזכות לכל הישועות

חול המועד פסח

זכרתי לך חסד נעורך, אהבת כלולתיך ...

פסח הוא בחינת חסד ואהבה כידוע, היינו בחינת אהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה. כי אז היה עדיין קדם קבלת התורה, וממילא אין יודעין כלל מה לעשות, ואזי העיקר הוא רק כסופין והשתוקקות דקדשה, שזהו בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת פסח. ואחר כך, על ידי הכסופין אלו נעשין נקודות האותיות, בבחינת "נקודות הכסף", ונצטרפין ונצטיירין אותיות התורה לטוב, ואז זוכין להתגלות התורה, שזה בחינת קבלת התורה בשבועות. וכן הוא בכל אדם ובכל זמן, כי כל אחד מישראל, אפילו הפחות שבפחותים, צריך לקבל את התורה מחדש בכל דור ודור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, היינו שצריך לקבל על עצמו מחדש בכל פעם על מלכות שמים ועל תורה. וכל אחד קדם שזוכה לאיזה התגלות בתורה ועבודת השם, שזה בחינת קבלת התורה אצלו, אזי צריך לזכות מקדם למידת החסד שהוא בחינת פסח, היינו להרגיל עצמו מאד בהשתוקקות וכסופין דקדשה, שיכסף וישתוקק ויתגעגע מאד תמיד, מתי יזכה לצאת ממדרגתו הפחותה והשפלה ולכנס אל הקדשה באמת ולשוב אל השם יתברך.

וצריכין להוציא בפה ממש הכסופין וגעגועים הנ"ל, וכפי ההשתוקקות והכסופין דקדשה שהיו לו, כן זוכה אחר כך באמת שיתמלא רצונו, שיזכה לקיים את כל דברי התורה באמת, שזה עיקר בחינת קבלת התורה שבכל דור (הלכות דם - הלכה א, אותיות א ב לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות צג).

כאייל תערוג ...

עיקר הגאולה בפסח הוא על ידי השתוקקות והכסופין דקדשה שזכו אז רק באתערותא דלעלא, ואחר כך מסתלקת הארה זאת, ואז צריכין להקריב עמר שעורים שהוא מאכל בהמה; כי קדם שמתקרבין

להשם יתברך, קדם שזוכין לבחינת קבלת התורה, אזי הוא בבחינת בהמה ממש, ואז העיקר רק השתוקקות וכסופין דקדשה, בחינת "כאיל תערג וכו' כן נפשי תערג אליך" וכו', בחינת "כבהמות שדי אערוג אליך" וכו', ועל ידי זה זוכין לצייר אותיות התורה לטוב וזוכין לקבלת התורה, ואזי עולין מבהמה לאדם.

וזה בחינת הספירה שסופרין אחר כך, שהוא בחינת השתוקקות וגעגועים, כמו מי שסופר הימים מחמת שמתגעגע ונכסף ומשתוקק מאד לאיזה דבר, ומחמת זה סופר הימים מתי יזכה לבוא לאותו דבר, כן אנו סופרין הימים, ונכספין ומשתוקקים לזכות לקבלת התורה בשבועות. וזה בחינת ההתעוררות והשתוקקות נמרץ מאד להשם יתברך שזוכין כל אחד מישראל בשעת ספירת העמר, כי זה עיקר מצוות הספירה. ועל ידי הכסופין דקדשה שמשתוקקין וכסופין להשם יתברך כל ימי הספירה, על ידי זה נטהרין בשלמות מטמאת מצרים, וזוכין אחר כך לבחינת קבלת התורה בשבועות. וזה בחינת המקוה של שבועות, שהוא גבוה וקדושה מאד, כי הוא בחינת מימי החסד העליון וגדול מאד שזוכין על ידי כסופין דקדשה (הלכות דם - הלכה א, אותיות ו יא לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות צה).

אנו בחביבותא תליא ...

תלמידי רבי עקיבא, שלא היה אהבה ביניהם, ועל ידי זה פגמו בבחינת החסד ואהבה, שהוא בחינת ההשתוקקות וכסופין דקדשה, שעל ידי זה ממשיכין התגלות התורה שהיו, הם צריכים אז גם כן להמשיך התגלות התורה שקבלו מרבי עקיבא רבם. ומחמת שפגמו בזה, על כן מתו בין פסח לעצרת, שאז עוסקין ישראל בזה כנ"ל. ורשב"י היה התיקון שלהם, ואמר:

אנו בחביבותא תליא, בחינת אהבה וחסד הנ"ל, ועל ידו היה עיקר התגלות סתרי התורה שזוכין הצדיקים הגדולים על ידי אהבה וכסופין הנ"ל, שזה בחינת תיו עלמין דכסופין דירתין צדיקיא וכו'.

ועל ידי מימי החסד שזכה להוציא ולגלות על ידי הכסופין הנ"ל, על ידי זה המתיק ותיקן תוקף הדינים שנתאחוז בתלמידי רבי עקיבא, וזכה לגל את האבן מעל פי האבן מים חיים, והמשיך וגילה סתרי תורה היוצאים משם, בבחינת "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". וזה בחינת ל"ג בעמר, עיין פנים (הלכות דם - הלכה א, אות יב לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות צו).

(ספר ימי מוהר"ת [רבי נתן] - סימן כה)

סיפור

© ... בסוף אלול, סמוך לראש-השנה, היו מצפים במאהלוב, שיבוא חותני לביתו, ואני התחלתי להכין עצמי לנסוע לברסלב על ראש-השנה, וזוגתי ידעה מזה, ורצתה למנע אותי, ולא הועיל כלל ונסעתי לרבנו זכרוננו לברכה קדם שבת שלפני סליחות, ובאתי לקהלת נעמירוב על שבת, ואכלתי אצל אחותי, אך הייתי גם בבית אבי, נרו יאיר, לקבל פניו וכבר התחיל להתפייס עמי קצת, כי ראה וידע, שבודאי לא ימנע אותי, וגם הבין, שכוונתי לשמים.

© במוצאי-שבת, נסעתי מיד לברסלב, ובאתי קודם הסליחות לברסלב, וזכיתי לראות פני קדשו בעת שנכנס לבית-המדרש לומר סליחות עם הצבור, ואחר הסליחות נכנסתי אצלו ודבר עמי הרבה, בחסדי השם, וישבתי כל השבוע בברסלב, עד שהגיע ראש-השנה שנת תקס"ח, שחל אז ביום שבת-קודש.

© בראש-השנה שמעתי מפיו הקדוש תורה הקדושה "חדי רבי שמעון וכו' (לקוטי מוהר"ן סימן ס"א), ושם, באותה התורה, גלה מעניין הספר שנעשה על-ידי מחלקת בחינת: וספר כתב איש ריבי וכו', ולא ידענו אז מה מרמז. ואחר-כך זכינו שבאותו השנה נדפס ספרו הקדוש "לקוטי-מוהר"ן":

(עצות המבוארות - שלוש רגלים, ג-ה)

עצות ותפילות

© סגלה להנצל מגדלות, היא לקבל את הימים טובים בכבוד ובשמחה, ובאכילה ושתיה ומלבושי כבוד, כפי שהיד מגעת. היינו על ידי זה שמקבלים יום טוב בכבוד ובקדשה כמבאר בשלחן ערוך, שלא לעשות כל מלאכה ולהנהיג במאכל ובמשקה ובבגדי כבוד בהרחבה עד היכן שידו משגת. אבל לא יחפש דרכים להשגת ממון באסור, חס ושלום, כדי להרבות בענג יום טוב, בחשבו כי מצוה היא. כי כל המרבה בהוצאות יום טוב ממועות אסור, עובר עברה ואינו מקיים מצוה כלל. אבל אם מרבה בסעודות יום טוב ממועות כשרות, וכן מלבושים מקבדים בכשרות, וכוונתו היא באמת לכבוד יום טוב ולא מחמת תאוות או גאות, אזי בודאי דבר זה מסגל להציל מגדלות. גם צריך להיזהר תמיד, ובפרט בימי שבת ויום טוב, מלצנות ומקלות ראש, כמבאר בשלחן ערוך בהלכות יום טוב, שכל זה הוא כבוד יום טוב, ומסגל מאד להציל מגאות ומגדלות, כמבאר בלקוטי מוהר"ן א' (סימן קל"ה) ובלקוטי הלכות.

© כשמקבל יום טוב כראוי, כמבאר בסעיף ג', הרי זה בחינת קבלת פני רבו ברגל, אפילו הוא רחוק מרבו כמה פרסאות. היינו על ידי קבלת יום טוב בשלמות, כראוי, מקבל קדשה ודעת אמתית כמו שהוא מקבל על ידי קבלת פני רב האמת. כי בקדשת יום טוב מצויה אותה הארה המצויה בפניו הקדושות של רב האמת. על כן כאשר מקבל יום טוב כראוי, בקדשה

© זמן השאלה הוא לא קרוא ...
הלא קרוא קרוא קרוא !!!

והוא אמר שהם צריכים להכניס אותי להשיבה וצריכים לתת לי הוספה, והוא היה תמיד במלחמה איתם, רב מוטל (מסלונים), וכשהוא דיבר נגד רבנו לא כל כך בכבוד, עמדתו מן הכסא ודפקתי את הדלת: "אני לו רוצה שום קשר אתכם, אל תדברו איתי", אז הוא נשאר יושב...

חז"ל חותני רצה לקחת שני ערבים, רבי ישראל קרדונר ילך למירון, והערבים ימצאו אותו בדרך, והם יהרגו אותו ולא ידע שום אדם מזה, אני לא אומר סתם. ופעם רבי ישראל קרדונר נכנס לאיזה בית, וחותני היה שם, הוא היה יושב על כסא של ברזל. רבי ישראל נכנס הביתה, חותני קם ולקח את הכסא, הוא היה גיבור, הוא רצה לתת את הכסא על הראש של רבי ישראל קרדונר, אז היה נס שבעל הבית הספיק, הספיק לאחוז את הכסא, ולא נתן לו על הראש, אבל הוא החזיק אותו בזקן, לא רצה לעזוב את הזקן, והוא תלש לו חצי זקן, והיה [לרבי ישראל] צער גדול, גדול מאד, ובשעה זו חותני נפטר, והשאיר עשרה יתומים.

פעם אחת, חותני סגר את הבית, הלילה אני לא הולך לרבי ישראל, ליל שבת, נו, אני יש לי תקיעת כף עם רבי ישראל, שכל לילה, שכל יום וכל לילה צריכים להתראות, ואיך? מה יהיה? על-כל-פנים, הוא לא ידע, בחצי הלילה הוא חשב, "כבר רבי ישראל קרדונר יושן, ואני צריך לישון", אז הוא פתח את הבית, ונתן לי לצאת, אבל הוא שמר עלי והוא ראה הבין שאני בורח לרבי ישראל קרדונר, הוא ברח אחריו, ואני ראיתי את רבי ישראל, התראינו, ואני חזרתי, והוא חזר עלי והיכה אותי וזרק אותי על כלבים... מה שהיה! אוי, מי שמע דבר כזה? מי ראה דבר כזה? הוא ואשתו הכו את אשתי מכות רצח, שתתגרש, "את יודעת מה זה ברסלב, תתגרשי!", והיא אמרה: "לא, זה לא!"

(אָבֵי הַנַּחַל א' - מכתב מ"ח, המשך)

יש מנהיגים שנקראים

בשם רבי, ובודאי אינם יכולים להנהיג אפילו את עצמן, מכל שכן אחרים. ואף-על-פי כן הם נוטלים גְּדֵלָה לעצמן ורודפים אחר ההתנשאות להנהיג העולם. צריך כל אחד לראות שלא להסמך אותם שלא ליתן להם שום תקף ועז, כי הם עצמן אינם חייבים כל-כך כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג העולם, אך אלו הנותנים להם תוקף ועז ונסמכים על-ידם שיהיו נקראים בשם רבי, הם עתידים ליתן דין וחשבון.

בזה הזמן אין בנמצא שירצה אחד התנשאות לשם שמים, על-כן עכשיו אסור לרדוף אחר ההתנשאות, אלא יברח מן הכבוד וההתנשאות בתכלית באמת.

אם היה לאדם ישוב הדעת, היה רואה שכל עניני העולם הזה הכל שטות והבל, ובפרט התאוה של כבוד ומנהיגות להיות מְפָרְסָם ולנסע על-פני המדינה, הכל הבל ורעות רוח, והוא שטות גדול באמת.

הרשעים והחולקים על הצדיק הם בחייהם קרואים מתים, כי אין להם רוח חיים דקדשה שנמשך רק על-ידי הצדיק האמת.

עיקר שם תלמיד חכם הוא רק מי שמקרב להחכם והצדיק האמת, כי על שם זה נקרא תלמיד חכם, שהוא תלמיד של החכם שהוא הצדיק האמת. ולהפוך, עם הארץ נקרא מי שלא שמש תלמיד חכם כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי כשאנו מקרב להחכם ולהצדיק האמת הוא בכלל עם הארץ, כי אין לו כח לקבל חכמה שהוא השגת אלקות, אפילו אם הוא למדן וחכם, ואפילו אם יש לו מעשים טובים, כי אל התכלית הנצחי שהוא השגת אלקות אי אפשר לבוא כי אם על-ידי הצדיק האמת ותלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו'.

המעתיק הדורש בשלומו ומעתיר בעדו תמיד,

ישראל דב אודסר

חוס וחמל עלי אבי, אב הרחמן, עשה עמי פלאות ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגים של שקר, ותשמרנו שלא נתקרב אליהם, ולא נתן להם תקף ולא נסמך אותם בשם רבי, ונתרחק מהם בכל מיני התרחקות, ולא יזיקו לנו בשום דבר לא בגשמיות ולא ברוחניות, כי אתה יודע את עצם הפגמים והקלקולים שגורמים בעולם אלו המְפָרְסָמים של שקר הנקראים בשם רבי ונסמכו שלא כדוין, כי הם בעצמם אינם יכולים לתת עצה לנפשם, ואינם יודעים להוציא משפטי אמת והנהגות ישירות להם בעצמן, ואיך יוכלו להנהיג אחרים!

תורת

ובכשרות, ובשמחה אמתית, הרי זה כראיית רב האמת אם אינו יכול לבוא אליו בפעל. וכן על ידי שמקשר באמת לצדיק האמת, יכול להרגיש קדשת יום טוב, ועל ידי זה מעלה מלכות דקדשה מן הקליפות. היינו האמונה הקדושה המְכַנָּה "מלכות" מזדככת מן הפגמים ומן הספקות והבלבולים, ונופלת ומתבטלת מן האדם מלכות הרשעה. היינו שמתבטלות מן האדם כפירות ואמונות כוזבות, שאלו מְכַנּוֹת מלכות הרשעה.

ביום טוב צריך לשוב בתשובה מתוך שמחה, היינו שאף על פי שצריך לקבל את הימים טובים בשמחה גדולה, אף על פי כן צריך להתעורר על ידה ליראת השם ולתשובה, אבל רק מתוך שמחה ובלי עצבות. והטעם של תשובה בימים טובים, כי בחג, העולם נדון על כמה עניינים, כמבאר בדברי חז"ל (ראש השנה ט"ז), וצריך להיזהר מאד מעצבות. ואפילו שגם בשאר ימות השנה עצבות אסורה מאד, אבל בימי החג היא אסור גדול יותר, רק צריך לקיים (תהלים ב, יא) "עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה". היינו שהעבודה והשמחה ביום טוב צריכה להיות ביראה ובתשובה, ועל ידי זה מתעלה מלכות דקדשה מן הקליפות. היינו האמונה הקדשה המְכַנָּה "מלכות", מזדככת מן הפגמים, ספקות ובלבולים, כמבאר בסעיף ד'. ועל ידי קבלת יום טוב בשמחה, בתשובה וביראה, כמבאר בסעיף זה, מקרבים את הגאֵלָה השלמה, במהרה בימינו, אמן.

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתזכני ברחמיך הרבים, להתקרב באמת לצדיקים אמתיים, ולהתקשר בהם באמת בלב ונפש חפצה, באהבה רבה ועזה מנְקֵדָה שלב באמת. ואזכה לאהב אותם באהבה גדולה כל כך, עד שתגדל ותתפלא אהבתם אצלי מאהבת

נשים, עד שיתבטל ממני אהבת

נשים ותאוות המשגל על-ידי

התגברות אהבת הצדיקים. חוס

וחמל עלי, וזכני לאהבת הצדיקים

באמת, ועל-ידי-זה אזכה להתקשר

בהם בהתקשרות גדול וחזק,

ותהיה נפשי קשורה בנפשם

בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד

עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים.

ובכן יהי רצון מלפניך ה'

אלקינו ואלקי אבותינו, שאזכה

ברחמיך הרבים ובחסדיך

העצומים, לקבל את כל הימים טובים

בקדשה ובטהרה גדולה, בשמחה ובחזוה רבה

ובהרחבת הלב, בתכלית השלמות, כרצונך

הטוב באמת. ואזכה להקביל פני רבי ברגל,

אפילו כשאני רחוק ממנו, שאזכה לקבל פני

הצדיקים האמתיים ולהכירם ולאובהם,

ולהמשיך עלי קדשתם על-ידי קבלת יום טוב קדש

הנמשך מהם. ועל-ידי-זה אזכה למיטט שערי בינה המתגלים

ומאירים ביום טוב קדש. ותפתח לי אור השכל דקדשה, ואזכה

להתבוננות גדול ונפלא בתורתך ועבודתך באמת, ועל-ידי-זה יתבטל ממני

כל השטותים של כל מיני גדלות וגסות ורמות רוחא, ואזכה לתכלית הענוה

בשלמות כרצונך הטוב.

ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד קדשת משה רבנו עליו השלום, שזכה למיטט שערי בינה, ועל-ידי-זה זכה לענוה באמת, כמו שכתוב, והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. רחם עלינו מלא רחמים, שזוכה בכח קבלת הימים טובים "מועדי ה' מקראי קדש", להמשיך עלינו קדשת משה רבנו עליו השלום, וקדשת כל הצדיקים האמתיים. וימשכו עלינו על-ידם כל המוחין והשכליות הקדושים האמתיים הנמשכין ביום טוב, ועל-ידי-זה זוכה לבטל ולהסיר מאתנו כל מיני גדלות וגסות ופנייות, עד שזוכה לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו עליו השלום (לקוטי תפילות א – מתוך תפילה צט):

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

אשתי הייתה בצפת, ואני הייתי בטבריה, לא היה לנו מלבושים, בגדים, לא היה לנו דירה, כלום, ורב מוטל (מסלונים) הוא נתן לי דירה ורהיטים, שולחן וכסאות, והוא הכניס אותי להשיבה, הכל רב מוטל, ואם הוא דיבר, הוא מתנגד, הוא דיבר לא בכבוד נגד רבנו, אז, אז סגרתי הדלת בדפיקה גדולה: אל תדבר איתי יותר, אני לא רוצה שום קשר אתכם", אז הוא ראה דבר כזה, הוא נשאר כמו ילד, "מה זה? מי שמע דבר כזה? אדם שאני נותן לו רהיטים ודירה...". הוא היה לו מסירות נפש בשבילי, הוא היה לו מלחמות עם הגבאים של הישיבה, הם מתנגדים,